

Разследването започва

Лъчите на лондонския залез се прокрадваха през гората от антени и декоративни растения на терасата на последния етаж на „Бейкър палас“ и осветяваха супертехнологичната мансарда на Лари Мистъри. В апартамента цареше невъобразим хаос, а единственият му обитател беше потънал в занимание, което явно много му се удаваше – създаваше още по-голям безпорядък.

Четиринайсетгодишният Лари Мистъри, слаб като щека и с черна разчорлена коса, хвърчеше между няколко компютъра: рок музика, трещяща в слушалките, приятели в чата, двайсетина уеб страници, отворени едновременно, и най-вече нови програми за айнета – устройството, което раздаваха на учениците от училището за детективи, където учеше Лари.

Върху отрупаната с предмети масичка скъпоценният айнет вибрираше от бързия приток на данни. Този ден Лари го наглеждаше често, за да се увери, че всичко върви както трябва. Новите програми, които сваляше, му позволяваха да гледа микрофилми, да свързва безжично устройството с други периферни устройства и да пренасочва сигналите на спътниците в желани от него координати. Лари нямаше търпение да изпробва новите си придобивки в следващото разследване.

– Шерлок Холмс да ми диша прахта! – ухили се той. – Скоро ще стана най-прочутият детектив в Лондон!

Грейнал от удоволствие, Лари кръстоса крака върху бюрото и започна да се люшка на задните колелца на стола. Това положение беше доста нестабилно. При едно по-рязко движение пластмасата поддаде – ЩРАК! – и

Лари падна по гръб върху прашния макет, като повлече със себе си кабелите, монитора и компютъра.

– Ох! Ух! Леле, майчице! – чуваше се от пода, докато Лари се опитваше да се разплете от кабелите.

За щастие, беше сам и никой не видя позорната сцена... Падането му едва ли го представяше като най-добрия лондонски детектив!

Докато се окайваше, Лари внезапно забеляза някаква фигура между жасмините на терасата. Беше мъж с кафява барета и огромен фотоапарат, който скриваше лицето му. След десетина бързи щракания тайнственият непознат свали фотоапарата и изчезна.

– Ей, спри! – извика Лари. – Кой ти позволи да... О, дявол да го вземе! – гласът му секна.

Защо трябваше да го обезсмъртят в толкова неловка ситуация? Имаше само едно неприятно обяснение: „Ай Интернешънъл“ – неговото училище, го държеше под контрол. То разполагаше с най-добрите експерти в тази област!

Момчето скочи на крака, прибра айнета от масичката и отвори стъклената врата към терасата. Изтича и хвърли поглед към аварийната стълба: кафявата барета подскачаше към долния етаж и след миг се скри

зад вратата. Нямаше никакво време за губене!

„Лари, успокой се! – каза си момчето. – Знаеш правилата, нали?“

През последния месец той беше посещавал курсовете по преследване и насочване по фалшива следа на професор МР37 и беше научил, че при проследяване трябва да се спазват три основни правила.

Първо: Не се набивай на очи!

Второ: Никога не изпускай от поглед жертвата си!

Трето...

Хм... Вече не го помнеше.

– Трябва да изуча по-добре наръчника – заречe се Лари. – Моята братовчедка Агата би съхранила всичко в своите прословути чекмеджета на паметта!

Момчето се спусна бързо по стълбата и стигна до долния етаж тъкмо навреме, за да види как вратата на асансьора се затваря. Числата на електронния панел показваха, че мъжът се е отправил към партера.

Лари прехапа устни. Ами сега? Какво да направи сега?

– Ще сляза по стълбите! – тръсна глава той и щракна решително с пръсти.

С главоломна скорост преодоля петнайсет

етажа по стълбите и когато стигна до предверието на „Бейкър палас“, беше плувнал в пот от главата до петите.

– Да сте видели да минава мъж с кафява барета и фотоапарат? – попита той портиера.

Възрастният пазач изглеждаше озадачен.

– Имате предвид господин Мартинс ли? – прокашля се той. Гласът му като че ли трепереше. – Струва ми се, че току-що излезе от сградата.

Лари се облещи и без да губи време, изхвърча навън. Не можеше да повярва! Господин Мартинс беше неговият жалък безличен съсед... Кой можеше да го заподозре, че е шпионин на училището? Трябва час по-скоро да го настигне, да му отнеме заснетите снимки и да му се накара!

Лари огледа улицата, както хищник – ловно поле, и забеляза кафявата барета близо до табелата със знака на метрото. Господин Мартинс вървеше бързо и от време на време поглеждаше часовника на ръката си, сякаш закъсняваше за среща. Изглежда обаче, не забелязваше, че Лари е по петите му.

– Ще те хвана, нахална гадино! – изръмжа момчето.

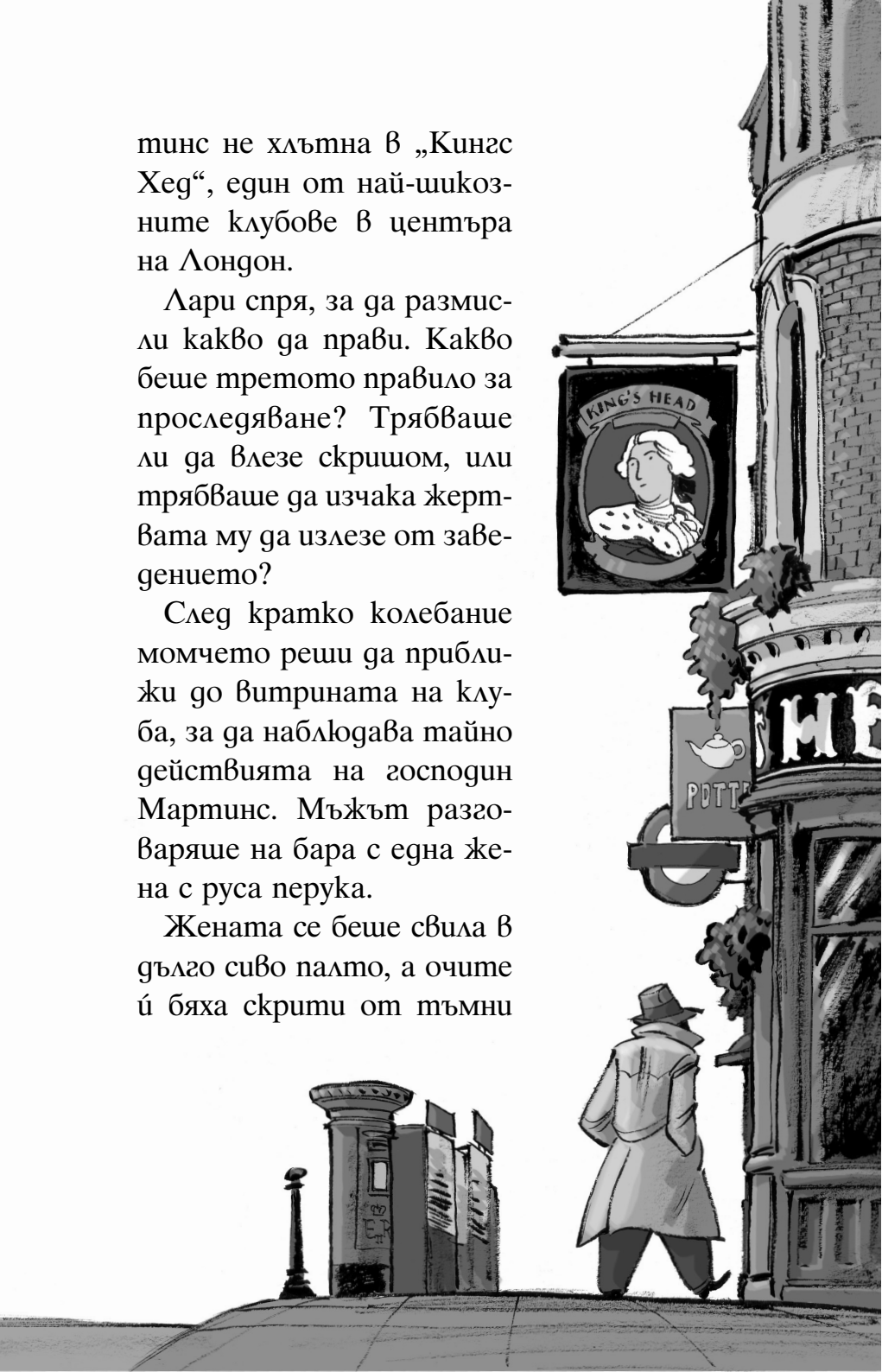
Вървяха бързо по пусти, тихи улички и завиваха ъгъл след ъгъл, докато господин Мар-

тинс не хлътна в „Кингс Хед“, един от най-шикозните клубове в центъра на Лондон.

Лари спря, за да размисли какво да прави. Какво беше третото правило за проследяване? Трябваше ли да влезе скришом, или трябваше да изчака жертвата му да излезе от заведението?

След кратко колебание момчето реши да приближи до витрината на клуба, за да наблюдава тайно действията на господин Мартинс. Мъжът разговаряше на бара с една жена с руса перука.

Жената се беше свила в дълго сиво палто, а очите ѝ бяха скрити от тъмни

очила. Дегизировката я правеше неузнаваема, но със сигурност и тя беше агент на „Ай Интернешънъл“.

– По дяволите, дава ѝ фотоапарата! – изтръпна Лари, като си помисли за своето пагубно падане. – Ще ме изхвърлят от училището, защото съм пълен смотаняк!

В този миг жената внезапно погледна към витрината и Лари се шмугна зад една ръждясала тръба, за да не го видят. Точно тогава се сети какво бе третото правило на проследяването: „Внимавай да не се озовеш в капан!“

– Охо, устроили са ми капан! – измърмори той и нервно прокара ръка през косата си. – Трябва да се изнижа час по-скоро от тук.

Той тръгна по улицата, като си подсвиркваше уж небрежно, но в този момент господин Мартинс и неговата съучастничка излязоха от заведението.

С един скок Лари се вмъкна в голям контейнер за боклук и се сви в ъгъла зад дузина смрадливи черни чували. Прилошаваше му от мисълта, че ще го открият.

– Не, не, не! – молеше се негласно момчето, като погледна предпазливо през тесния процеп под капака. – Не искам да повтарям годината!

За щастие, агентите на „Ай Интернешъ-

нъл“ изчезнаха зад първия завой. Лари въздъхна с облекчение и отвори капака на контейнера.

– Ха-ха-ха, решили са да ме поставят на изпитание, но аз го преодолях блестящо! – ликуваше момчето, докато се чистеше от мръсотията.

Дори не успя да довърши изречението, когато от айнета му се чу звук. Лари си помисли, че това са поздравления от професора по преследване и насочване по фалшива следа, после прочете съобщението на дисплея и пребледня като лист.

– Спешна мисия до Ниагарския водопад! – извика той. – Точно сега, когато съм започнал на клошар!

Отлепи една бананова кора от ръкава си и хукна към метрото. Беше сигурен само в едно – без помощта на своята изключителна братовчедка Агата Мистъри щеше да си има големи неприятности!

1. Неочаквано посещение и бързо заминаване

„Мистъри хаус“ беше достолепна викторианска къща с живописен покрив, покрит със сини керемиди. Намираше се сред огромна и много грижливо поддържана градина в едно предградие на Лондон, на юг от Темза. Минувачите често бъркаха градината с обществен парк и се спираха пред монументалната желязна врата, за да потърсят табела с работното време, но като не я намираха, продължаваха разочаровано по скучните улици на квартала.

Изглеждаше, че имението няма звънец, но той всъщност бе скрит хитроумно в една тухла от колоната на величествената входна врата. По време на кратките си престои в Лондон господин и госпожа Мистъри предпочитаха никой да не ги безпокои. Искаха пълно спокойствие. Те бяха неуморими скит-

ници и вечно пътуваха нанякъде по някаква работа. Сега се намираха във финландската тайга, за да изучават миграцията на дивите патици, затова в къщата живееха само тяхната дванайсетгодишна дъщеря Агата, икономът господин Кент – бивш шампион по бокс тежка категория, и котаракът Уотсън.

В тези, все още топли дни в края на октомври на Агата ѝ бе хрумнало да направи каталог на книгите в семейната библиотека. Започна много рано сутринта, но работата

се оказа дълга и тя продължаваше да обикаля из голямата зала с неразделния си бележник в ръка. Кой знае колко поколения никой не бе описвал енциклопедиите, романите и списанията, натъпкани по лавиците!

Агата четеше много. Направо се беше вманиачила по четенето. В книгите намираше всякаква информация, която архивираше в знаменитите „чекмеджета“ на своята памет. Те бяха наистина безценни и ú бяха помагали при много детективски разследвания.

Уотсън следваше господарката си с любопитство и мъркаше лениво. От време на време преставаше да ú обръща внимание, заиграваше се с кълбо вълнена прежда и се търкаляше щастлив по персийските килими.

– Започна да се здрачава, може ли да запалиш лампите? – обърна се момичето към икономa.

Мълчалив и безшумен като сянка, господин Кент оправи папийонката си, подръпна смокинга си и тръгна към електрическото табло. Натисна уверено няколко ключа и разкошните полилеи от бохемски кристал изпълниха салона със силна светлина.

След това икономът отново надникна в библиотеката.

– Госпожице Агата, може ли да се оттегля, за да приготвя вечерята?

Стенният часовник показваше седем. В този час господин Кент обикновено си слагаше една престилка на карета и заставаше край печките, за да приготви някой от своите кулинарни шедьоври.

Агата обаче не му отговори, само погледна чипото си после – недвусмислен знак, че е потънала дълбоко в свои си мисли.

Икономът на „Мистъри хаус“ се прокашля и отново попита:

– Искате ли за вечеря пушена сьомга? Госпожице?

Агата отметна русия си бретон, сякаш се събуждаше от сън.

– Чудесно си го измислил, господин Кент! – усмихна се тя. – Моля те, сложи и едно парченце масло. Но преди да тръгнеш...

Агата пак се замисли.

– Слушам ви, госпожице. Какво да направя, преди да тръгна?

Момичето посочи високите рафтове, където бяха струпани купчини вехти книги. Не можеше да ги стигне дори и със стълба, затова събу пантофите си и погледна икономa.

– Може ли да се кача на раменете ти?

Без да трепне, господин Кент качи малка-

та си господарка върху мощните си рамене. За един шампион по бокс тежка категория това беше детска игра.

– Стабилно ли сте стъпили, госпожице Агата? – попита той загрижено.

– Аха! – кимна тя и се изправи на пръсти, за да достигне книгите. Прелисти страниците на един медицински трактат и се зарадва. – Невероятно! Това е страхотен материал за моя нов разказ!

Думите ѝ ни най-малко не изненадаха господин Кент. Като всички Мистъри, Агата също беше избрала необичайна професия: искаше да стане писателка на криминални романи. Тя подаде медицинския трактат на икономa, който му хвърли бегъл поглед и заекна озадачен.

– Хм... Извинете, госпожице...

– Какво има, господин Кент?

– Откровено казано, питам се как така разбирате този чудат език.

– Старонемския ли? Какво толкова...

Господин Кент не каза нищо повече. Способностите на неговата малка господарка не би трябвало да го удивляват, тъй като той се сблъскваше с тях всеки ден: великолепна памет, поразителна интуиция, внимание към детайлите...

– Всъщност мога да прочета само няколко думи – призна си Агата, – но не изглежда трудно да се научи!

– Така изглежда – измърмори лаконично господин Кент.

В този миг в библиотеката влетя Лари и се препъна в килима. Едва не се просна на пода и връзката ключове за „Мистъри хаус“ в ръката му шумно издрънча.

– Ккк... Какво правите? – слиса се той, като видя човешката кула, образувана от Агата и господин Кент.

– Издирвам документация – отговори братовчедка му с ангелска усмивка. – Ами ти? На какво дължим честта да ни посетиш?

Лари пристъпи напред, разнасяйки неописуемо зловонна миризма.

Сякаш привлечен от мощен магнит, Уотсън се измъкна от един процеп и се метна отгоре му, за да го помирише. Младият детектив изпищя ужасено и сграбчи крака на господин Кент. Сега човешката кула се превърна в безформена купчина от трима души и един снежнобял котарак.

– Махнете от мен тази гадина! – крещеше Лари, който не понасяше засадите на Уотсън.

Агата скочи от раменете на господин

Кент, прегърна котарака и погали меката му козина.

– Братовчеде, не обиждай Уотсън! И каква е тази ужасна смрад! – възкликна тя и стисна носа си. – Да не би да си ровил в някое бунище?

Лари се почеса притеснено.

– Мириша ли? Много ли се усеща? Наложи се да се скрия в един контейнер за боклук.

– Имаш неотложна нужда от една хубава баня с ароматни соли – засмя се Агата, – но аз пък имам предчувствие, че си тук, защото тръгваме на далечна мисия. Нали така?

– Направо ми четеш мислите...

– Кога излита самолетът?

– След три часа.

– И къде отиваме?

– До Ниагарския водопад.

– Страхотно, не съм била там! – зарадва се Агата и направи знак на икономa, който кимна и веднага тръгна, за да приготви куфарите.

Лари и братовчедка му излязоха от библиотеката и се запътиха към салона.

– Ниагарския водопад ли каза? – попита пак момичето. – Къде ще бъдем? На американския или на канадския бряг?

– Уф! Какви въпроси ми задаваш! – изпухтя Лари. – Откъде да знам!

– Ако не ме лъже паметта – замисли се Агата, – река Ниагара тече по границата между САЩ и Канада. Западният бряг е на канадска територия, а източният е в Съединените щати.

– Нека да проверя – Лари разгледа информацията за мисията в своето хайтек устройство. – След полета Лондон – Ню Йорк

ще вземем вътрешен полет за Бъфало. Това е американско градче близо до водопадите. Но хотелът, в който ще спим, се намира в Канада! – той вдигна поглед към Агата. – Твоите чекмеджета на паметта наистина ме смайват.

– Не преувеличавай – засмя се момичето. – А сега трябва да потърсим някой роднина в този район.

Без да се бави, тя тръгна към родословното дърво на семейството, където бяха отбелязани местожителството, професията и степента на роднинство на всички Мистъри по света.

– Значи така... В района на Големите езера живее една наша далечна братовчедка. Ето. Скарлет Мистъри – посочи името Агата. – Ще се опитам да ú се обадя. Обзалагам се, че ще ни помогне!

Тя взе телефона и набра номера, а Лари се свлече на дивана, мъчейки се да схване нещо от откъслечните фрази и многобройните възклицания на братовчедка си. След минута Агата затвори слушалката.

– Скарлет Мистъри е журналистка в списание „Необичайни пътешествия“ – каза тя възторжено. – Специализирано е за приключенски пътувания!

– Още една особнячка! – въздъхна бъдещият детектив.

– Ще дойде да ни вземе от Бъфало и ще ни придружава навсякъде – продължи Агата. – Нямам търпение да се запозная с нея, стори ми се много симпатична!

– Ти да не ú издрънка нещо? – притесни се Лари.

В началото на всяко разследване той винаги се притесняваше – не искаше в училището му да се разбере колко голямо значение за кариерата му имат неговата братовчедка и други членове на семейството.

– И какво мога да ú издрънкам? – вдигна вежди Агата. – Нищо, защото все още не знам целта на мисията!

Лари не успя да отговори, защото в салона влезе господин Кент, който теглеше тежка количка с багаж и клетката на Уотсън.

– Съжалявам, но не можах да намеря чисти дрехи за господин Лари – извини се той.

– Няма значение, трябва да тръгваме – каза Агата. – Времето напредва.

Групата пое към гаража и се натовари в черната лимузина, шофирана от господин Кент. Автомобилът профуча като ракета в претоварения трафик на Лондон.

Пристигнаха на летище „Хийтроу“ за ре-

кордно време, купиха билети и в последния момент се настаниха в „Боинг 747“ на Британските авиолинии.

За щастие, бизнес класата беше почти празна и можеха да говорят, без да се тревожат, че някой ще ги чуе.

– Е, сега ще ми обясниш ли каква е тая работа с боклука? – попита Агата, докато самолетът излиташе.

– Уф, това е дълга история! – промърмори колебливо Лари, но после реши да разкаже за господин Мартинс, за тайнствената жена с перуката и за контейнера за боклук, в който се бе скрил в последния момент. – Излязох по-хитър от тях! – завърши той доволно. – Ще ми пишат най-високата оценка по преследване и насочване по фалшива следа.

За завършек на този разказ Уотсън протегна лапа от клетката си и издърпа една рибена кост, останала закачена за пуловера на младия детектив. Светкавично я погълна и измяука доволен.